

РЕШЕНИЕ

№ 3579

гр. София, 30.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 04.05.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова и при участието на прокурора Ива Цанова, като разгледа дело номер **1006** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и следващите от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/, във връзка с чл. 4, ал. 1-5 и чл. 9б от Закона за местните данъци и такси (ЗМДТ), във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на [фирма], чрез адвокат В. Ц., с адрес за кореспонденция: [населено място], [улица], ет. 1, ап. 2 срещу Ревизионен Акт (РА) № СФД21-РД77-100 от 01.10.2021 г., издаден от орган по приходите при Столична община, Дирекция „Общински приходи“, отдел „Ревизии и събиране на вземания“, мълчаливо потвърден от Кмета на Столична Община.

РА се обжалва в частта, в която за дружеството са установени публични задължения за данък върху недвижимите имоти (ДНИ) и такса битови отпадъци (ТБО), по отношение на недвижим имот, наричан за краткост по-надолу „Имота“ с идентификатор 44063.6209.320, находящ се в [населено място], м. „С.“, както следва: ДНИ за периода от 01.01.2018 г. до 31.12.2020 г. в общ размер на 15 376,46 лв. главница и 3386,43 лв. лихва към 14.09.2021 г. и ТБО за същия период в размер на 48 506,87 лв. главница и 10 245,11 лв. лихва към 14.09.2021 г.

В жалбата, от съда се иска оспореният акт да бъде отменен като незаконосъобразен. Твърди се, че по своето предназначаване Имотът представлява земеделска земя. Съгласно скица № 15-128295-09.02.2021 г., издадена от Службата по геодезия, картография и кадастър - [населено място], трайното предназначение на територията на Имота е „земеделска“, а начинът на трайно ползване - „нива“. Освен това справка

по партидата на Имота (№ 52853) в Имотния регистър към Агенцията по вписванията показва, че Имотът е земеделска земя, която дори фактически се ползва като земеделска земя за земеделски нужди. Същият е отдаден под аренда, като за него има сключени договори за отдаване на земеделска земя под наем. Имотът се използва единствено за земеделски нужди и производство на селскостопанска продукция. Твърди се, че предназначението на Имота е било променено през 2010 г. с решение № ПО-13-0004 от 08.07.2010 г. за промяна предназначението на земеделски земи за неземеделски нужди и утвърждаване на площадки и трасета за проектиране, на основание чл. 24, ал. 2 от Закона за опазване на земеделските земи (ЗОЗЗ) и чл. 41, ал. 1 от Правилника за приложението на ЗОЗЗ (ППЗОЗЗ). Съгласно параграф 27, ал. 3, т. 2 от ПЗР на ЗОЗЗ решенията за промяна предназначението на земеделска земя запазват действието си до изтичане на 6-годишен срок от влизането в сила на закона (от 24.05.2011 г.), в случай че изграждането на обект не е започнало. Тъй като в Имота никога не е осъществявано строителство, считано от 24.05.2017 г., той автоматично и служебно по силата на закона е възстановил предишното си предназначение на земеделска земя за земеделски нужди. Това обстоятелство е изрично потвърдено и от писмото отговор от директора на Областна дирекция „Земеделие“ - С. град, с което се потвърждава, че извършената промяна е загубила своето правно действие и Имотът е възстановил предишното си предназначение на земеделска земя. Поради възстановения статут на земята, изготвеният подробен устройствен план - план за застрояване и регулация, е останал нереализиран, защото за него не са били издадени строителни книжа и строителството изобщо не е започнало. По отношение на установените задължения за ТБО се сочи, че в случая е нарушен общия принцип „замърсителят плаща“, установен в европейското законодателство, което е задължително за България. В случая, определеният размер на таксата за третиране на битови отпадъци и таксата за поддържане на чистота на териториите на база отчетната стойност на Имота съгласно чл. 22 и чл. 23 от Наредбата за определяне на местните данъци, противоречи на чл. 15 от Директива 2006/12/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 05.04.2006 г., която установява основния принцип, а именно „замърсителят плаща“. Дори да се приеме, че имотът е годен обект за данъчно облагане, съгласно ЗМДТ, за същия не се дължи ТБО, той се намира в землището, но не е в населеното място по смисъла на ЗМДТ, поради което поддържане на чистота на територии около ниви, предназначени и използвани за производство на земеделска продукция, е юридически немислимо и не попада в регулативната рамка на ЗМДТ. Местонахождението на Имотът извън населеното място е установено от приетата експертиза и от приложения графичен материал, видно от които Имотът е в непосредствена близост до магистрала „Т.“ и същият отстои на километри от населеното място. Таксата за обезвреждане на битовите отпадъци и поддържане на депа за битови отпадъци и други съоръжения за обезвреждане, също не се дължи, когато такива няма съгласно чл. 71, т. 3 от ЗМДТ. Наличието на депо на територията на общината е основание за дължимост на тази такса. Доколкото не са събрани и представени доказателства за наличието на подобни депа, които обслужват [населено място], то и тази такса не следва да се дължи. На последно място е посочено, че РА е незаконосъобразен, по отношение на установените задължения за лихви, защото установените с него задължения са платени от дружеството.

По време на проведените по делото открити съдебни заседания, оспорващият се представлява от адвокат П. и адвокат Ц., които поддържат жалбата. Представени са

допълнителни съображения в писмен вид.

Ответникът по жалбата – Кмета на Столична община не се явява. Представява се от юристконсулт Д., която оспорва жалбата.

Участвалият в производството по делото представител на СГП намира жалбата за неоснователна.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19-ти състав, след като взе предвид и обсъди по отделно и в съвкупност наведените от страните доводи и събраните доказателства, намира за установено, от фактическа страна следното:

По преписката са приложени доказателства за материалната компетентност на органите по приходите при Столична Община, които са извършили ревизията и са издали процесния ревизионен акт, а именно доказателства за структурата на Столична община, създадена с решение № 16/19.12.2019 г. на Столичния общински съвет, с което дирекция "Общински приходи" и дирекция "Ревизии и събиране на вземания" са обединени в дирекция "Общински приходи" (т.5.1.7) и доказателства за компетентност на длъжностните лица, издали процесния РА и компетентността на органа възложил ревизията по чл. 119, ал. 2, във връзка с чл. 112, ал. 2, т. 1 от ДОПК.

Със Заповед № СОА20-РД-09-1072/15.01.2020 г. на Кмета на Столична Община, на основание чл. 44, ал. 2 от ЗМСМА, във връзка чл. 4, ал. 3, и ал. 4 от ЗМДТ и чл. 8, ал. 5 от ДОПК, са определени служители в състава на Столична общинска администрация, заемащи определени длъжности в дирекция „Общински приходи” при СО, между които „началник на отдел” и „главен инспектор”, в отдел „Ревизии и събиране на вземания”, които да извършват производства по установяването, обезпечаването, събирането и контрола на публичните общински вземания за местни данъци и такси по реда на ДОПК.

Със заповед № СОА20-РД15-16/03.01.2020 г. на Кмета на Столична Община, М. М. е преназначен от длъжността Директор на дирекция „Ревизии и събиране на вземанията” при Столична община на длъжност Директор на дирекция „Общински приходи” при Столична община.

Със Заповед № СОА20-РД15-363/08.01.2020 г. на Кмета на Столична Община, Е. К. е бил преназначен от длъжност началник на отдел „Ревизионен контрол”, при Дирекция „Ревизии и събиране на вземания” на длъжност „началник на отдел” в отдел „Ревизии и събиране на вземания”, в Дирекция „Общински приходи” при СО.

С разпореждане № СФД20-ВК66-16/16.01.2020 г. на Директора на Дирекция „Ревизии и събиране на вземанията”, Е. К., заемащ длъжността „началник на отдел” в отдел „Ревизии и събиране на вземанията” към Дирекция „Общински приходи” при СО, е определен за орган по чл. 112, ал. 2, т. 1 от ДОПК с компетентност да възлага ревизии и проверки за установяване на задължения за местни данъци и такси.

Със заповед № СОА20-РД15-16/03.01.2020 г. на Кмета на Столична Община, М. М. е преназначен от длъжността Директор на дирекция „Ревизии и събиране на вземанията” при Столична община на длъжност Директор на дирекция „Общински приходи” при Столична община.

Със Заповед № СОА20-РД15-363/08.01.2020 г. на Кмета на Столична Община, Е. К. е бил преназначен от длъжност началник на отдел „Ревизионен контрол”, при Дирекция „Ревизии и събиране на вземания” на длъжност „началник на отдел” в отдел „Ревизии и събиране на вземания”, в Дирекция „Общински приходи” при СО.

Със заповеди от 08.01.2020 г. и 30.07.2020 г. на Кмета на Столична Община, В. П. – ръководител на ревизиращия екип и Н. С., са назначени на длъжност „главен

инспектор” в отдел „Ревизионен контрол”, в Дирекция „Ревизии и събиране на вземания” при Столична Община са назначени на длъжност „главен инспектор” в отдел „Ревизии и събиране на вземания”, към Дирекция „Общински приходи” при СО. Между страните не се спори, че производството по издаването на процесния РА е образувано със заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) № СФР19-РД01-29 от 24.04.2019 г., за установяване на задълженията на дружеството за ДНИ и ТБО за периода от 01.01.2015 г. до 31.12.2018 г., съставена от началник на отдел в отдел „Ревизионен контрол” към Дирекция „Ревизии и събиране на вземанията” при СО. Със същата заповед са определени и органите по приходите, които да извършат ревизията – В. П. – ръководител на ревизията и К. Г. и двамата на длъжност Главен инспектор в отдел „Ревизии и събиране на вземанията” към Дирекция „Общински приходи” при СО.

Резултатите от ревизионното производство са обективирани в Ревизионен доклад № СФД21-ТД26-1392 от 14.09.2021 г., съставен от ревизиращия екип.

Ревизионното производство е завършило със съставянето на РА № СФД21-РД77-100/01.10.2021 г., издаден от Е. К. К. на длъжност „началник на отдел” „Ревизии и събиране на вземания” към дирекция „Общински приходи” - възложител ревизията и В. П. на длъжност „главен инспектор” в отдел „Ревизии и събиране на вземания” към дирекция „Общински приходи” – ръководител на ревизията, с който са установени посочените по-горе задължения за ДНИ и ТБО – предмет на проверка по настоящето производство.

При обжалването по административен ред по-горестоящият орган, в лицето на Кмета на Столична Община е възприел изводите, направени в РА, поради което го е потвърдил мълчаливо.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19-ти състав, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Жалбата е подадена в рамките на 30-дневния преклузивен срок чл. 156, ал. 5 от ДОПК. Съдът намира, че е сезиран от надлежна страна – участник в производството по издаване на индивидуалния административен акт, който подлежи на оспорване, поради което жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Оспореният е издаден от органи по приходите, които видно от изброените по-горе документи, са притежавали необходимата материална компетентност да възлагат извършване на ревизии и да съставят, РД и РА, съгласно чл. 117, чл. 118 и чл. 119 от ДОПК.

Органът по приходите, възложил извършването на ревизията е Е. К., заемащ длъжност „началник на отдел” „Ревизии и събиране на вземания” към дирекция „Общински приходи” при СО. Същият е бил надлежно оправомощен от Кмета на СО на основание чл. 4, ал. 3 и ал. 4 от ЗМДТ (със Заповед № СОА20-РД-09-1072/15.01.2020 г.) и на основание чл. 112, ал. 2, т. 1 от ДОПК от Директора на дирекция „Общински приходи” (с разпореждане № СФД20-ВК66-16/16.01.2020 г.), който е бил компетентен орган по чл. 112, ал. 1, т. 2 от ДОПК, във връзка с чл. 4, ал. 5 от ЗМДТ. М. М. е назначен на длъжността Директор на дирекция „Общински приходи” при Столична община, видно от цитираната по-горе заповед.

Страните не спорят, че [фирма] е собственик на недвижим имот с идентификатор

44063.6209.320, находящ се в [населено място], м. „С.“, видно от приложените по преписката нотариални актове.

Основният спорен момент между страните е дали имотът попада в строителните граници на СО, както и дали същият е земеделска земя, за която не се дължат ДНИ и ТБО, съгласно чл. 10, ал. 3 от ЗМДТ.

Освен събраните в хода на ревизионното производство документи, които бяха приети като доказателства, за да се изяснят допълнителни факти и обстоятелства, съдът допусна изслушване на заключение на съдебно-техническа експертиза.

Експертът е описал коректно наличните документи, имащи отношение към спора. Отговорено е изчерпателно на поставените въпроси, като са направени изводи, след проверка и анализ на събраните писмени доказателства. При изготвяне на заключението вещото лице е направило справки в Д. и е представило комбинирана извадка от действащия Общ устройствен план, кадастралната карта и Подробния устройствен план – план за застрояване от 2010 г.

Видно от заключението имот с идентификатор 44063.6209.320 по кадастралната карта, образуван от имот [ЕГН] по КВС за землището на Д. Л. (99189), попада в обхвата на ОУП на [населено място], одобрен с Решение № 960/16.12.2009 г. на Министерски съвет, в устройствена зона „Смф1“ - Смесена многофункционална зона с занижени параметри. За същия има влязъл в сила ПУП-План за застрояване, одобрен със Заповед № РД-09-50-761/14.05.2010 г. от главен архитект на С.. С план за застрояване са одобрени две строителни петна за сгради с височина 15 метра, с предназначение за търговия и развлекателна дейност с устройствени показатели за зона „Смф2“. Предназначението на територията в която попада имота по ОУП е многофункционално предназначение за обществено обслужване, търговия, безвредни производства, жилища, спорт и атракции, и други допълващи функции, без да се допускат обекти за дейности с вредни отделения и влияния.

По отношение на спорното обстоятелство, дали имотът попада в строителните граници на населеното място, вещото лице посочва, че относно строителните граници следва да се има предвид дефиницията на § 5 т. 6 ДР ЗУТ "Територия на населено място" е селищната територия, обхваната от границите му (строителните му граници), определени с устройствен план, без да се включва землището, а според чл. 18, ал. 1 от Закон за административно-териториалното устройство на Република България (ЗАТУРБ) територия на населеното място е селищната територия, определена от строителните му граници, и извънселищната територия, определена от границите на землището. От друга страна, терминът „землище“ не е дефиниран в ЗУТ. Негово определение съдържа § 1, т. 8 от допълнителните разпоредби на ЗАТУРБ - “землище” е съвкупността от поземлените имоти, принадлежащи към дадено населено място. Границите на землището се идентифицират и определят по ред, определен със закон. Границите на териториите на населените места и селищните образувания се определят с Общ устройствен план /ОУП/. Имот с идентификатор 44063.6209.320 по местонахождение се намира в кадастрален район 6209 в землището на [населено място], район „П.“-СО и попада в границите на ОУП на [населено място] и Столична община. Имотът попада в строителните граници на Столична община и има предназначение по чл. 8, т. 1 от Закона за устройство на територията, доказано с влязъл в сила ПУП -ПЗ.

Съдът намира, че следва да кредитира заключението като мотивирано, логично и компетентно.

Разпоредбата на чл. 10, ал. 1 ЗМДТ съдържа две отделни хипотези, които са относими за 1. имоти, включени в строителните граници на населените места и селищни образувания и 2. за имоти извън тях, които според подробен устройствен план имат предназначението по чл. 8, т. 1 ЗУТ и след промяна на предназначението на земята, когато това се изисква по реда на специален закон. Изискването за промяна на предназначението на земята, когато това се предвижда в специален закон, се отнася само за втората група имоти - тези извън строителните граници на населените места. В разглеждания казус, видно от цитираното по-горе заключение на СТЕ, процесният имот попада в границите на ОУП на [населено място] и Столична община и има предназначение по чл. 8, т. 1 от Закона за устройство на територията, доказано с влязъл в сила ПУП-ПЗ.

Т.е. имотът попада в първата хипотеза на чл. 10, ал. 1 от ЗМДТ, поради което доводът, че направената промяна в предназначението му съгласно извършената процедура по чл. 17, ал. 1, т. 1 от ЗОЗЗ е изгубила действието си, е неотнормима към спора. Промяната на предназначението на земята ще е от значение, само ако имотът попадеше извън строителните граници на СО, т.е. във втората хипотеза на разпоредбата.

В контекста на изложените разсъждения не следва да се взема предвид, за какво реално се ползва имота. В случая няма спор, че той се ползва за селскостопански цели и че се отдава под аренда като земеделска земя. Няма и спор, че според представената скица издадена от СГКК-С., трайното предназначение на територията, където се намира имота е земеделска. Право на всеки собственик на имот е да реши дали, при наличие на влязъл в сила ПУП ще реализира строителни намерения или ще го ползва за други цели, вкл. и за земеделски. В трайната практиката на ВАС не е налице противоречие, че за включените в ПУП имоти се дължи ДНИ и ТБО, независимо дали са реализирани строителни мероприятия или не (Решение № 12732 от 15.10.2020 г. на ВАС по адм. д. № 4520/2020 г., VIII отд.).

По отношение на довода, касаещ определеното задължение за ТБО, че „замърсителят плаща“, съдът намира, че същият е основателен и съответстващ на европейското законодателство.

В чл. 67, ал. 1 от ЗМДТ е инкорпориран именно този принцип. Според тази разпоредба, размерът на таксата за битови отпадъци за всяко задължено лице се определя за календарна година при спазване на принципа за понасяне на разходите от причинителя или притежателя на отпадъците. Влизането и в сила обаче е отложено от 1 януари на втората година, следваща публикуването на резултатите от преброяването на населението и жилищния фонд в Република България през 2021 г.

В случая задължението за ТБО е определено на основание чл. 64 от ЗМДТ, във връзка с чл. 11 от ЗМДТ. Дружеството е задължено лице за имота, който се дължи ТБО.

Съгласно чл. 67, ал. 2 от ЗМДТ и чл. 26, ал. 1 от Наредбата за определяне и администриране на местни такси и цени на услуги, предоставяни от Столична община (НОАМТЦУПСО), такса битови отпадъци на нежилищните имоти на предприятията се определя пропорционално в промили на база отчетната стойност на имота.

Във връзка с предоставянето на услугите по сметосъбиране и

сметоизвозване, поддържане чистотата на териториите за обществено ползване, извозване и обезвреждане в депа или други съоръжения на битови отпадъци, към преписката е приложено писмо от Столичен инспекторат, ведно със становище на Началник РИ „П.“, в което е посочено, че имота с адрес [населено място], м. С. идентификатор 44063.6209.320 попада в сектор 8 съгласно оперативните планове за съответните години и не е включен в границите на организираното сметосъбиране и сметоизвозване за район „П.“, съгласно цитираните в писмото заповеди на Кмета на СО.

Според чл. 19, ал. 4 от НОАМТЦУПСО за имоти на предприятия, попадащи извън границите на организираното сметосъбиране и сметоизвозване, се събира такса за обезвреждане на битовите отпадъци в депа или други съоръжения и за поддържане чистотата на териториите за обществено ползване в размер пропорционален в промили на отчетната стойност на имотите на предприятията. Тази норма е израз на принципа на съразмерност, прогласен в чл. 6 от АПК. Чрез нея се постига баланс между интересите на собствениците на недвижимите имоти, които не попадат в границите на организираното сметосъбиране и сметоизвозване и интересите на всички жители на общината, свързани с поддържането на чистотата на териториите за обществено ползване в населените места. След като за имоти, какъвто е прицесния, не се предоставят услугите по чл. 62, т. 1 и т. 2 от ЗМДТ, собствениците няма да заплащат за тези услуги. От друга страна, те следва да допринасят солидарно за поддържането на чистотата на територията на цялата община. В тази връзка по преписката е установено, че фирмата изпълнител на обществената поръчка относно предоставяне на услугите по чистота за периода 01.01.2016 г. - 31.12.2020 г. е Консорциум „Т. С. И. I“ Д., а дейностите по лятно и зимно почистване за района са извършвани съгласно утвърдени оперативни планове за съответните години за периода 2016 г. - 2020 г., за което са съставяни съответните документи.

Вярно в случая е твърдението, че в случая не доказано обстоятелството, дали на територията на общината съществуват депа за обезвреждане на отпадъците. Съдът намира, че в това основание за установяване на ТБО противоречи на чл. 62, т. 3 от ЗМДТ. По тази причина, след като е установено, че се предоставят услуги по поддържане на чистотата на териториите за обществено ползване, в съответствие с чл. 62, т. 3 от ЗМДТ, не е необходимо да се изследва въпросът за наличие на депа за обезвреждане на отпадъците, съгласно чл. 19, ал. 4 от НОАМТЦУПСО.

На последно място, съдът намира за неоснователен и довода, за недължимост на установените с РА лихви. Съгласно чл. 175, ал. 1 от ДОПК за неплатените в законоустановените срокове публични задължения се дължи лихва в размер, определен в съответния закон. Според чл. 28 от ЗМДТ, данъкът върху недвижимите имоти се плаща на две равни вноски в следните срокове: до 30 юни и до 31 октомври на годината, за която е дължим, а по силата на чл. 20 от НОАМТЦУПСО, такса за битови отпадъци се заплаща на четири равни вноски в следните срокове: до 30 април, до 30 юни, до 30 септември и до 30 ноември на годината, за която се дължи. В случая не спорно, че в посочените срокове, оспорващият не заплатил дължимите публични задължения за ДНИ и ТБО за имота, за 2018 г., 2019 г. и 2020 г.

Същите са заплатени едва на 29.09.2021 г., след издаването на РД, поради което към 14.09.2021 г. (датата на издаване на РД), поради което върху тези задължения се дължи лихва.

Предвид на гореизложените съображения трябва да се приеме, че оспорения РА е издаден от компетентен орган, в предвидената от закона форма и при съответствие с материално-правните разпоредби и целта на закона, поради което следва жалбата да се отхвърли като неоснователна.

С оглед изхода на спора на ответника се дължат разноски. Такива не са поискани своевременно, поради което съдът не дължи присъждането им.

Водим от горното и на основание чл. 160, ал. 1, пр. 4 от ДОПК,
Административен Съд С. - град, I отделение, 19-ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], [населено място] срещу Ревизионен Акт (РА) № СФД21-РД77-100 от 01.10.2021 г., издаден от орган по приходите при Столична община, Дирекция „Общински приходи“, отдел „Ревизии и събиране на вземания“, мълчаливо потвърден от Кмета на Столична Община.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република България.